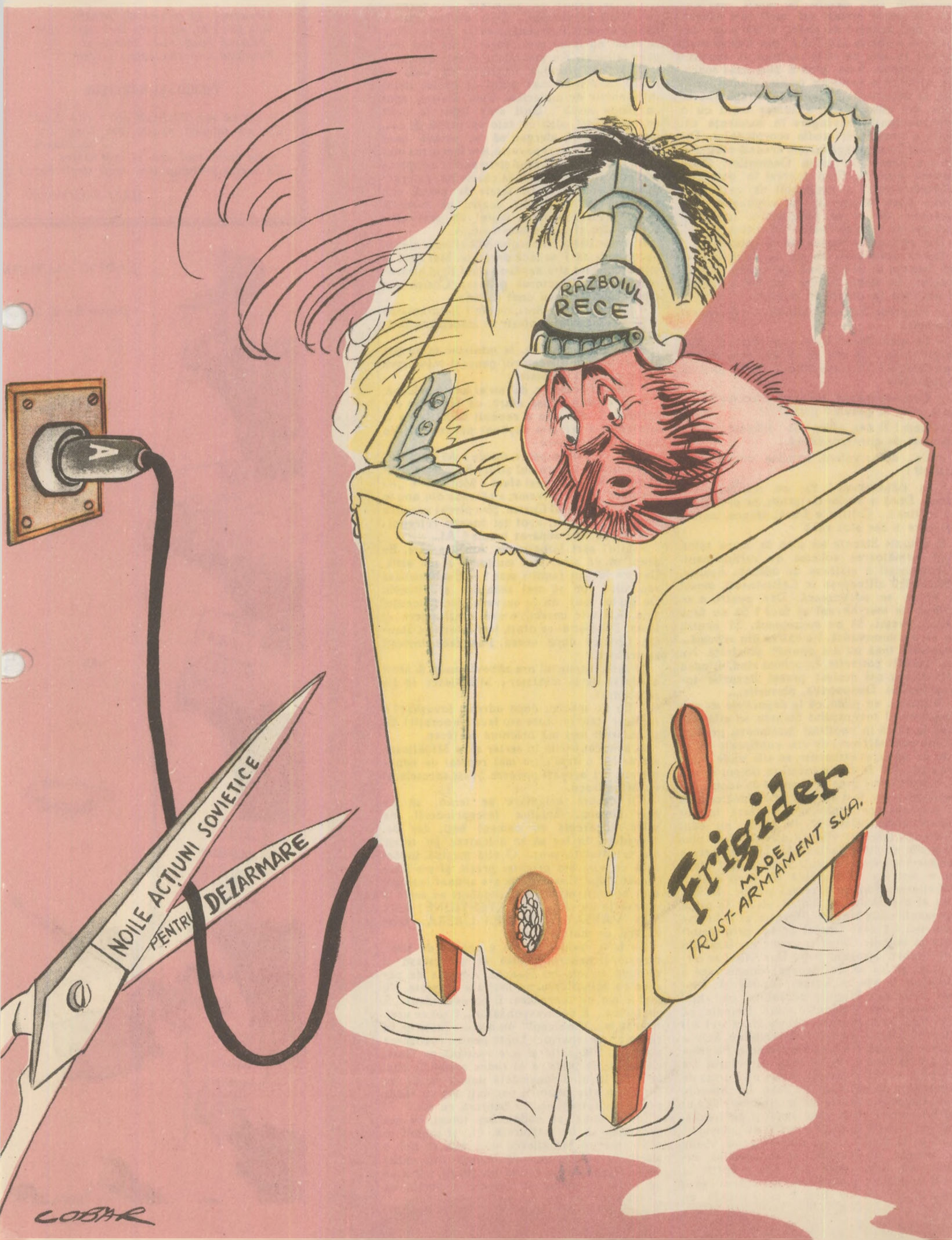

Biblioteca Centrală
Regională
Iunedoara-Dev

COBAR

Venin spinos de Drăgășani

Nu se poate spune despre Mihălescu Gheorghe că-i născut în zodia norocului; se poate spune cel mult că-i născut. Până mai deunăzi de altfel, Mihălescu, salariat la unitatea „14 Iulică” din Călimănești nu era în nici un chip înclinat să dea crezare zodiilor. Asta, până-n ziua când soarta l-a prilejuit o întâlnire cu Stanciu Ion, șeful său și director la „Vinalcool” Drăgășani. Ei bine, din clipa aceea, a rămas omul cu o nezdrușnică convingere în existența cel puțin a unei zodii: zodia scorpionului. Directorul Stanciu îndăduște această realitate. Cică e născut în zodia Gemenilor. Peste puțină n-ar fi. Când lucrezi în domeniul „Vinalcoolului” e explicabil să vezi totul dublu. Ceea ce nu-i de fel explicabil e alt amănunt: de ce pe Mihălescu, tovarășul director nu vrea să-i vadă nici atîtca, de fel.

Dar să luăm povestea de la capătul ei. Într-o dimineață, un om de încredere al lui Stanciu a dat buzna în biroul directorului. În mîna stîlucă un ziar, sîngele îi năvălise în obraji de emoție:

- Tovarășe Stanciu, Mihălescu e corespondent!

- Ce spui, frate? Cum așa? Stai o clipă să-mi revin... la uita în ce hal m-a minșit netrebnicul! Corespondent! Și se jura că e contabil.

- E corespondent, tovarășe director! Iată, ne-a pîrit la gazetă! Citii!

- Gata! Îi dau afară! În schemă, eu nu am post de corespondent!...

- Da... dar... vedeți, beleaua cu gîtuirea criticii!

- Ia slăbește-mă! Eu cu critica n-am nimic. Dacă e vorba de gîtuire, pe el îl gîtuie, nu critica!... Critica e bună, săraca, numai cel care o face sînt răi!

Și a urzit Stanciu un plan în mare taină după următoarea schemă de raționament: „Călimănești e stațiune de odihnă. Așadar, Mihălescu aflîndu-se în Călimănești, musai și el să se odihnească. Dar pentru a se odihni, ce s-ar cuveni să facă? Să nu facă nimic, strește. Să nu muncească. Și pentru ca să nu muncească, l-a extras din schemă... Socoteala însă nu s-a dovedit potrivită. Nu s-a dovedit potrivită, în primul rînd, fiindcă Mihălescu n-a sesizat presa lipsurile în- treprinderii. Dimpotrivă, plusurile...

A arătat, de pildă, că în depozitele de sub directoratul tovarășului Stanciu se află plusuri la țulcă în cantități însemnate, precum și alte cantități mari de vin, confiscate nu se știe de unde, și dispărute, se știe unde. Asta s-a întîmplat la Călimănești în timpul iernii. A bîntuit țarnă grea și oamenii de acolo, din conducere, au fost nevoiți să se încălzească. Și cum apa era înghețată, că afară termometrul arăta minus 20 de grade, au băut sărmanii țulcă și vin, că alea arătau plus 20 grade și nu înghețaseră. Treaba asta a sesizat-o corespondentul. Și tovarășul Stanciu a sărit ca ars. Adică de sărit a sărit Mihălescu. Stanciu a rămas pe loc. Ba nu, nici el n-a rămas pe loc. A plecat în pripă într-acolo unde bîntuia vîfornita, să lichideze lipsurile. Că erau lipsuri grave prin damigene și butoaie. După o vreme s-a lăsat din nou îngheț. Strașnic frig! Dar vinul se terminase, și, ca să nu degere, conducerea a trecut de la via la lemne, fiindcă și lemnele încălzesc. Singura deosebire că vinul încălzește pe dinăuntru, iar lemnele pe din afară. Și au dispărut pe din afară trei mii kilograme lemne de foc. Și Mihălescu, nativ, a sesizat din nou. Că s-au ars lemnele. Pe urmă s-a ars și dinsul. Pe el însă directorul l-a ars bine de tot. N-a mai rămas nici urmă de Mihălescu pe schemă. Pe fața lui Stanciu s-au așternut zîmbete de mulțumire; oamenii lui puteau să-și vadă înălțimți de treabă. Oameni veseli, plini de viață și de „plusuri”, erau în al nouălea cer, sau, cum se spune în termeni vinalcoolici, în al nouălea depozit. Ba unul, ceva mai șef, a pofțit la ospăț și femei, pentru că petrecerea fără femei n-are pic de haz. E ca o rochie de

damă fără nimeni în ea. Sătul de băut au trecut la jocuri de societate. Au început cu „V-ați ascunselea”. S-au ascuns cîteva pături și ceilalți trebuiau să le caute. Pînă la urmă nu le-au mai căutat și nu le-a mai găsit nimeni. Au mai jucat „V-ați ascunselea” și cu niscaiva cantități de sodă și lemne care n-au mai putut fi găsite decît în bonurile de materiale. S-au distrat apoi cu „Baba oarba”. Unii s-au legat la ochi cu cearșafuri, alții cu fețe de pernă. Și așa, cu ochii legați, alergau să se prindă unul pe altul. Dar să vezi poveste, n-a fost prins nici unul. Într-un tirziu, cînd și-au desfăcut legăturile jucăușii se găseau la casele lor, cu cearșafurile sub ei și cu fețele de pernă sub cap. Au ris multumii pentru că jocurile de solul asta, pe lângă faptul că sînt educative, dau și randament frumos.

În timpul asta Gheorghe Mihălescu alerga neconștient să i se facă dreptate. Mai întîi la minister. Aici și-a depănat omul firul amărăciunilor, și directorul general Costea l-a mîngîiat, asemenea unei mame:

- De ce ești supărat, omule? Ai dreptate! Și s-a înapoiat copleșit de nădejdi la Drăgășani!

- Tovarășe Stanciu, la minister m-au găsit nevinovat. Directorul general mi-a spus chiar el: „Ai dreptate!”.

- Da. Ai dreptate, da, nu ai loc în schemă. Și l-a repezit pe ușă afară, că fereastra era închisă. Și din nou a revenit Mihălescu la minister, și iar și-a depănat neazul și din nou a găsit alinare:

- De ce ești supărat, omule? Ai dreptate! Și a urmat întinerarul și tîu: București-Drăgășani - Stanciu - leși afară - Minister - „Ai dreptate”. După o vreme, a pătruns din nou la directorul general Costea. Și-a plecat urechea tovarășul Costea, apoi își începu refrenul:

- De ce ești supărat omule? Ai...
- Știu! Sărî Mihălescu. Am dreptate. Eu drept să vă spun sînt mulțumit și cu atîta. Dar ce fac cu familia mea? - E mofturoasă rău. Cică vor să mai mînce și altceva. De șapte luni nu le servesc decît menzul asta. Ala mic barem, n-are dinți; cere și lapte. Dacă ar avea dinți, l-ar minca pe Stanciu. Chit că după aceea l-aș face injecții antrabice.

Și iată, răspunsul n-a zăbovit mult. A sosit o adresă de la minister: Mihălescu să fie reîncadrat.

- Eu nu mă lau după adrese, tovarășe! A replicat Stanciu. Asta s-o facă birocrații! Eu și oamenii mei mă orientez pe teren.

A aruncat hîrtia în sertar și pe Mihălescu afară. Nu o dată, s-a mai repetat de nenumărate ori aceeași poveste. Și cu adresele, și cu Mihălescu.

Cît despre orientare pe teren, să nu mai vorbim. Mașina întreprinderii, de pildă, încărcată cu oamenii beți, dar de încredere, în loc să se orienteze pe teren s-a orientat în șanț... O altă mașină, încărcată cu vin, s-a orientat greșit și s-a răsturnat lângă Guseni, de s-a adunat întregul sat; ba unii săteni mai șugubeți au scris la rezezeală un afiș mare: ATENȚIUNE! AICI VIN VĂRSAT. INTRAREA LIBERĂ... Orientare, ce mai!...

De la o vreme, și asta e nespuse de trist, directorul general Costea se orientează și el după busola lui Stanciu. Acum e de părere că Mihălescu nu mai are dreptate. Nu mai e om de încredere. E corespondent... E periculos... E necorespunzător... E tot ce vrei. Numai la „Vinalcool” nu mai e... Stanciu, în schimb, om energic. Luptă pentru realizarea planului. Planurile și le-a realizat, pe toate. La țulcă, de pildă, a și redus prețul de cost la 4 lei litru. Deocamdată numai la 21 de litri... La alte băuturi, oamenii săi au redus prețul în întregime, cu băutura cu tot.

Într-o bună zi, nădăjdulim, totuși, ca nedreptatea să fie înlăturată. Ei, și atunci în sănătatea lui Mihălescu vom bea și noi o sticlă cu vin. Și ne vom bucura din suflet că la Drăgășani o să fie, în sfîrșit, așa cum de altfel îi spune și numele, o secție de „Vinalcool” și nu una de Veninalcool...

SCRISOARE DESCHISĂ POETULUI X

Ne-ai vizitat, poete, șantierul
Și ai cîntat apoi betonul, fierul,
Mașinile cu flecare roată...
Doar inima de om a fost uitată!

De aceea, în gazeta de perete,
Sub poza ta, au scris ieri niște tete:
„Mașină nouă, care într-o zi
Produce trei sau patru poezii”.

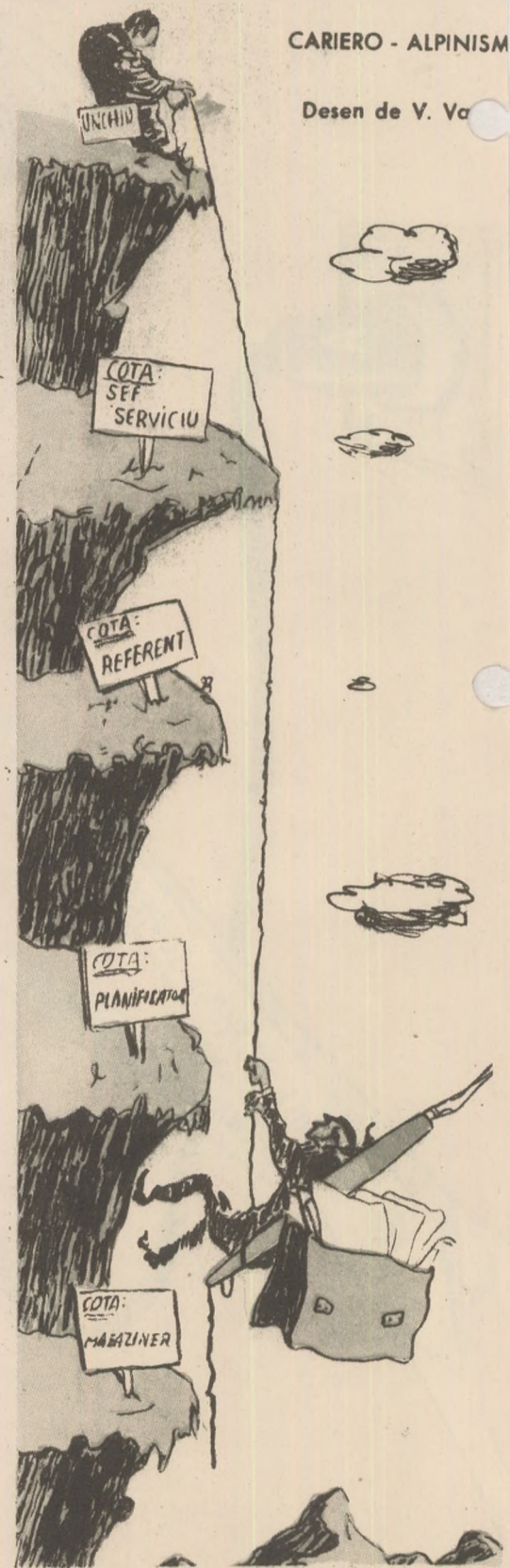
FIERUL ȘI BAROSUL

- De ce mă chinuești atît? Mă doare!
Zici că mi-ești neam, dar tragi cu
nepăsare!
- Ba te-oi lovi așa, și mai ofrios
Că vreau săajungi mai mult decît baros!

DAN SOLOMON

CARIERO - ALPINISM

Desen de V. Vo

— Acum scriu o carte despre cercetările mele din ultimii 3 ani „Influența lunii asupra ouăului găinilor”.
— Foarte interesant! Și ce ați constatat?
— Că n-are nici o influență!

Desen de H. Leru

Isaia dăntuiește

de TUDOR MUȘATESCU

Acțiunea s-a petrecut și se mai petrece încă, în zilele noastre, și în centrul satului Tisești, pendinte de orașul Tg. Ocna.

Ne aflăm, deci, într-o dimineață din lunile trecute, în fața Căminului cultural din Tisești. Căminul este o clădire impunătoare, cu firmă asemenea, aparținând chiaburului local (și tot atât de impunător) Aristotel Butnariu, fost circumar, proprietar de stine și turme de oi și fabricant de țuică „propriu” în poparna și cazanele personale.

S-a luminat bine de ziua. În fața căminului cultural, — cu geamurile ușii de la intrare sparte și cu aspectul jalnic al unei locuințe părăsitate — saltă o străbă îndrăcită, după coada căreia lăutarul abia se mai pot ține. Lucrul nu trebuie să pară curios, având în vedere că, mai în fiecare duminică, — chiaburul Aristotel Butnariu pune la dispoziție sala căminului cultural, pentru diversele nunți care se fac în Tisești și care, mai totdeauna, continuă până luna dimineața, când nuntașii — întrizați și infierbântați din motive bine cunoscute și îndelung prelungește — ies cu „hora” în fața căminului, ca să simtă omul „cum troznesc dușumelele pământului, sub talpă”.

Actul I

O VOCE (din capul străbei):
„Și pă loc, pă loc, pă loc
Să răsară busuloc...”

TOATĂ SIRBA (bătând pasul pe loc): Hăăăppp!

ALTĂ VOCE (mai dogită și mai de la mijloc, făcând aluzie la nuntașul din coada străbei care — din motive de „țuică comicină” — se cam împletește cește pe picioare):
„Al din coadă
Rău înnoadă!”

CEL DIN COADĂ (atins, atât la prestigiu cât și la echilibru):
„Și-ai dă strigă
Să se frigă...”

TOATĂ SIRBA: Hăăăppp!...
VOCEA DIN CAPUL SIRBEI:
„Și-acu’ repede ca vîntul
Dă să dudule pământul!”

TOATĂ SIRBA: Hăăăppp!...
Și sirba pornește din nou bijeltoasă, pînd ce firma pe care scrie „Căminul Cultural”

se desprinde de deasupra ușii și cade cu fata în jos.

Actul al II-lea

Acțiunea acestui act se petrece în același timp cu acțiunea actului întâi. Numai că, acum ne găsim într-una din încăperile locuinței lui Aristotel Butnariu, care se află în aceeași curte cu căminul cultural.

Aristotel Butnariu stă de orobă, — la căldurică și la o cănușă de țuică fiartă — cu prietenul său bun, învâțătorul Acatrinei Vasile, și care este întâmplător și directorul căminului cultural din Tisești.

ARISTOTEL (al cărui ochi sticlesc ca al pisicilor, când schimbă stăpînul apa, la colțoa cu cearșii și întredeschide ușa):

— ...așa că, ce mi-am zis eu, nefiind prost, precum mă știți, dacă, mai în fiecare săptămînă, am cîte o nunță la cămin, de ce să n-am la ndemină și lucrul cel mai principal, cînd se termină a nuntașilor și se începe chefu? Adică, băutura!... Vin am, că mai am o șfoară de vișoară... Țuică am, că mi-a mai rămas o tîngirică de cazan. De ce, adică, să nu le vînd eu, nuntașilor, dintr-a mea cînd nu mai au băutura dintr-a lor și le crapă buza? Cu zece lei chilul de vin și cu un pol, chila de țuică. Și ca să nu cad în contravenție, că adică (în circumstancă „caldestină”, vînd aici, acasă la mine, unde nu mă poate împiedica nimenea!... E bine judecate, sau nu este judecate bine?

INVĂȚĂTORUL (cult): Stnt. ARISTOTEL: Și dacă, după cum mi-ai făgăduit, îmi faci rost, de la ai mari, să-mi încredințeze mie chela de la cămin, ne-a pus dumnezeu mîna-n cap. Că, avînd eu chela și sala căminului fiind, mă-nțelegi dumneata, la discreția mea — știe „nelca Aristotel” ce chirie să le fa, de-acum încolo, pentru nunți... Că cine vrea să facă nunță, în sala căminului, trebuie să plătească ambiția, că costă... Stnt bine judecate, sau nu sînt judecate bine?

INVĂȚĂTORUL (doct): Este... Din odăita alăturată, unde chefullesc „la secret” — consumînd, bineînțeles, otul și țuica

lui nelca Aristotel — cei mai prietnici și reputați cheflii din localitate (toți prietenii personali ai amfitrionului și chiar burt ca și el) se aude, — în tăcerea care s-a făcut — izbucnind răgușit — fostul glas, al lui Cloacă, lăutarul lor favorit „de pe timpuri”:

„Care-n lume nu iubește Paranteza lui.
La ce dracu mai trăiește Paranteza lui
Cel ce iubește și face Paranteza lor
Este niște dobitoace Paranteza lor”.

Actul al III-lea

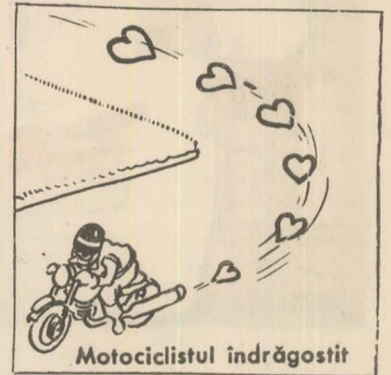
Acțiunea acestui act ar fi fost de dorit să nu se mai petreacă de loc. Și totuși s-a petrecut și încă exact așa cum a dorit-o „nelca Aristotel”, chiaburul, cu șfoara de vișoară, cu tîngirica de cazan de țuică, cu case „propriu” în aceeași curte cu căminul cultural și cu prietenii atât de depotați, precum s-a dovedit a fi tovarășul învâțătorului Acatrinei Vasile, directorul căminului cultural din Tisești.

Într-adenăr, datorită interesului acestuia la „ai de sus” (respectiv, tov. Lazăr Constantin, fostul președinte al Sfatului popular Tg. Ocna, Durlan Emil, fost director al cămineilor culturale și actualmente numai instructor la Secția culturală a Sfatului popular Tg. Ocna, ba chitar și tov. Minoș dora Dima, funcționară la Sfatul popular Tg. Ocna, în atribuțiile căreia intră autorizațiile pentru nunți) chiaburul Aristotel Butnariu a primit chela căminului cultural, urmînd ca — în otitor — să-i „aranjeze” cum orea el, pe ambicioșii, care vor să nuntească la cămin. Ba, ceva mai mult, și mai grav, pentru omul de carte care se presupune a fi tov. învâțător Acatrinei Vasile și care a mutat cărțile bibliotecii de la căminul cultural în localul școlii numai ca să facă mai mult loc pentru nunțile „cu ambiție” ale chiaburului și circumarului clandestin, care a știut cum să răsucescă chela...

Fiindcă, după cum se vede, cit de colo, actul al III-lea al acestei comedii de nărauri, este — fără nici o îndoaială — un act... cu cheie.

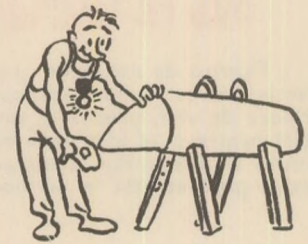
Instantanee sportive

Desene de Matty

Motociclistul îndrăgostit

Recunoștința campionului

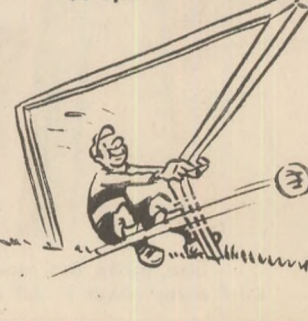

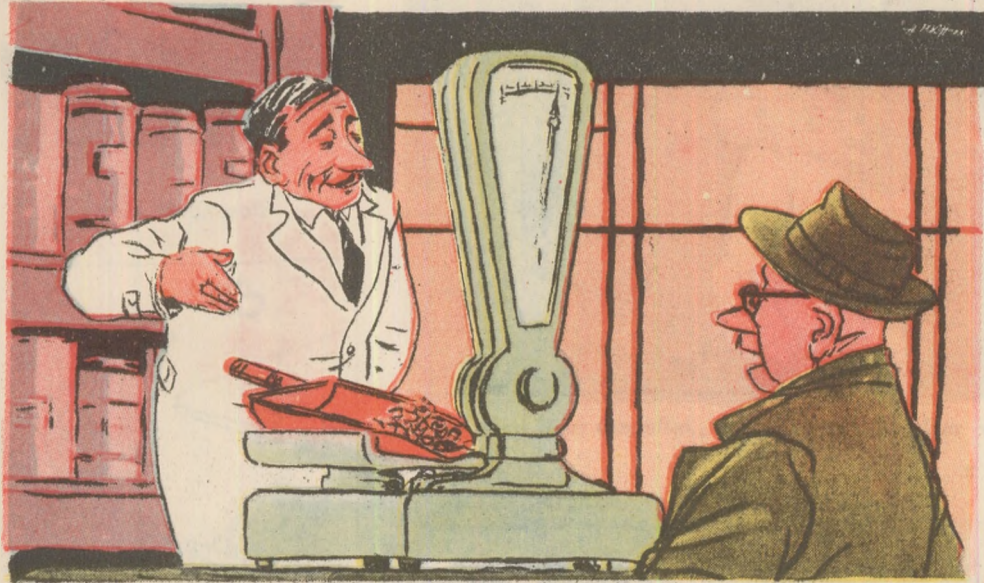
Sah pe nevazute

Ambițiosul

Soluție

— De ce nu-mi cîntărești în pungă ?
— E în avantajul dv., că nu trage la cîntar.

La ce lucrează unele întreprinderi

Fabrica de conserve „11 Iunie”-Dej nu are depozite și magazii pentru depozitarea materialului ca : zahăr, borcane, etc., precum și a produselor finite. Din cauza aceasta, în perioade de vîrf, produsele sînt depozitate în curte și chiar în sala clubului. Se fac cercetări pentru a se afla unde este depozitată grija conducerii pentru ridicarea nivelului cultural al salariaților. Deoarece, după cele ce se petrec în perioadele de vîrf e clar că această grijă se află în perioada de coadă.

O problemă care pricinulește multe neplăceri I. I. L. Bobilna din Dej este faptul că Ministerul Gospodăriei Comunale și Industrii Locale, prin Secția de Gospodărie Comunală și Industrie Locală Cluj le-a repartizat numai 5000 capse pe lîună, atunci cînd planul prevede exploatarea a 8000 tone de piatră.

Ținînd seama de faptul că pentru fiecare tonă de piatră de calcar e nevoie de cîte o capsă, conducerea I. I. L. Bobilna a făcut un apel călduros la mai mulți matematicieni, dar aceștia au răspuns că pentru a exploata cu 5000 de capse, 8000 tone de piatră, trebuie să fii de... fier. Se pare că atunci cînd au făcut repartiția de capse tovarășii respectivi erau cu... capsă pusă.

Acum vreo doi ani, Ministerul Energiei Electrice și Industrii Electrotehnice a repartizat întreprinderii Electrocablu din București, un laminor nou pentru benzii subțiri, care... nu era necesar întreprinderii...

Deși sînt doi ani de cînd întreprinderea cere ministerului să ia măsuri pentru ridicarea laminorului și repartizarea lui unei alte întreprinderi - care probabil l-o fi așteptînd de multă vreme - acest lucru încă nu s-a întîmplat.

Repartizînd „Electrocablul” un laminor care nu este necesar întreprinderii, reiese că și la minister unii funcționari au metode de muncă, ce nu sînt necesare... ministerului. E păcat să zăcă degeaba un laminor, cînd în alte întreprinderi, problema lui se pune la... major !

CONFUZIE NEINSEMNATĂ

— Stai, nu te mai deranja ! Acum îmi amintesc că desenul pe care îl caut l-am văzut în alt magazin...

Desen de Fred Ghenădescu

Căprioarele de la izvoare

de RODICA TOTH

În momentul cînd a auzit că Mia, secretara de la Evidență, pleacă la Olănești în concediu de odihnă, Părăluță a dat fuga la sindicat și, pătrunzînd în birou, s-a prăbușit pe un scaun oftînd :

— Of, of... nu mai pot !

— Ce s-a întîmplat, tovarășe ?

— Ficatu', a sughițat Părăluță făcînd o mimică perfectă și ținîndu-se, insinuant, de partea pomenită. Vă rog, am nevoie de un tratament. Nu cumva aveți un loc la Olănești ?

Datorită sensibilității sindicatului și îngezozităților „bolnavului”, Părăluță se afla a doua zi în același compartiment de tren cu Mia. Intîi s-a arătat surprins : Dumneavoastră ? Pe urmă, fericit : Tot Olănești ? Cînd trenul a trecut de kilometrul 33 și Mia a adormit cu capul pe banchetă, Părăluță și-a dat seama cu groază că n-o lubește și că niciodată nu va putea îndrăgi un temperament ca al ei, lipsit de pastune și de poezie lirică. Și bietul Părăluță, cu ochii triști zgîlții pe geamul de după care stîlpii de telegraf alergau într-un cros nesfîrșit, începu să regrete albastrul lîmpede al mării, spre care, la aceeași oră, se îndrepta Aneta, dactilografa de la Transporturi.

Cu sufletul zdrobit și cu geamantanul în mina stîngă, Părăluță a descins în stațiune pe la ora patru. Lîniștea orașelului lipsit de animație la acea oră, și mai ales sporovăiala Miei care îl întovărășii pînă la vilă (pentru că trebuie să vă spunem : Părăluță nu-l era de loc indiferent) îi făcu să simtă și mai acut reumatismul de care era sigur că suferă din copilărie și care ar fi trebuit tratat în mod normal cu nămol și nu cu pomii verzi și apă clocită. Dar... în sfîrșit, ce să mai intrăm în amănunte medicale... Așa că Părăluță se despărții de Mia și intră în vilă, aruncînd o privire ironică pancartei de la intrare pe care scria : „Bine-ați venit !”

Totuși, a doua zi de la sosit, înarmat cu optimismul său obișnuit, Părăluță purcese la explorarea stațiunii. Ceea ce a constituit pentru dînsul o adevărată revelație a fost descoperirea căprioarelor de la izvoare. Înaltă, brunetă, cu ochi mari ca o trufă de ciocolată și cu un nume care ar fi luat mințile oricui, Artemiza - căprioara de la Izvorul nr. 6 - îi făcu să uite și de mare, și de reumatism, și chiar de ficatul care-l supărase, chipurile, atât de crunt la ventre. Acum Părăluță contractase o superbă colită, fapt care-i dădea dreptul să se adape la același izvor cu amintita căprioară.

După ce a înghițit o vadră de apă cu gust de rugină și miros de ierburi intrate în putrefacție, Părăluță și-a dat seama că femele suferinde de colită sînt antipatice și în general măritate, deci nemaismînd nici un fel de colici, se mută la un izvor din apropiere, unde și făcea cura o căprioară cu părul blond și cu ochii viorii, suferindă de rinichi și anemie. E drept că apa noului izvor avea un gust nesuferit de ou clocit, dar ochii fetel aveau darul unei lingurițe

de dulceață luată după sare-amară, așa că o suportă eroic timp de două zile pînă cînd descoperi un alt izvor și o nouă căprioară, de data aceasta șatenă și hipertiroidiană.

Mia se mută și ea, nestatornică, de la izvorul inițial, purtîndu-și pătărețul cu „Salutări din Olănești” pe traseul amoroș al lui Părăluță.

A șasea zi, adică tocmai cînd hipertirodiana devenise mai calmă și făgăduse lui Părăluță o întîlnire în afara terenului de cură, s-a produs catastrofa. Ca la un atac dat prin surprîndere, s-au dezlănțuit toate deodată: și ficatul, și rinichii, și mai ales stomacul. El, care n-a suferit niciodată de nimic... Să cheme medicii stațiunii? Să le spună că a băut apă de la izvoare fără avizul lor? Nici gînd. Așa că luă primul tren, cu direcția București, destinația Policlinică.

Spre surprînderea lui, cînd își depuse bagajul în plasa compartimentului observă pe banchetă chipul trist și chinat al Miei, care tocmai sorbea din același pahar cu „Salutări de la Olănești,” un ceai incolor, antidiareic. Părăluță o privi cu vădită mulțumire.

- O să aveți dumneavoastră grijă de bagaje pentru cinci minute?

- Sigur... dar repede vă rog!

Se zice că anul acesta, cînd au venit locurile pentru casele de odihnă, Părăluță a dat fuga la sindicat și pătrunzînd în birou s-a prăbușit pe un scaun oftînd:

- Of!... stomacul! Am nevoie de tratament... dacă aveți un loc...

- Unde, ce stațiune preferi? I-au întrebat oamenii binevoitori.

- O, n-am nici o preferință. Unde găsiți că e nevoie... Și, zîmbînd, știti, acum sînt înșurat!

Desen de Eugen Taru

Unele întreprinderi care „stau în aer” cu realizarea planului îl mai „aranjează din condet”...

VRĂJITORI...

Examene școlare

de C. COSTACHE

La toate școlile din țară s-au ținut examene de sfîrșit de an.

În unele localități, odată cu școlile și cu școlarii, au dat examene și unele întreprinderi și persoane din afara învățămîntului. Aceste examene au fost pline de învățăminte, iar pentru unele persoane și întreprinderi au fost și... învățături de mînte.

Examen la Aritmetică

La întreprinderea Metalurgică de utilaj Medgidia, examenul a decurs astfel:

COMISIA: Să ne spună tovarășul inginer Micu Liciniu Tuluș de la sectorul mecanic, ce este, în aritmetică, înmulțirea?

INGINERUL MICU: Înmulțirea este o operație prin care, dacă înmulțim un număr cu altul obținem...

COMISIA: Ce anume obținem, să demonstreze, exemplificînd, tovarășul maistru Marisov Andrei de la secția lubrifianti.

MAISTRUL MARISOV: De exemplu, dacă la întreprinderea noastră sosesc spre a fi reparate 280 tractoare, și în fiecare tractor se află aproximativ 15 litri de ulei, înmulțind 280 cu 15 obținem...

COMISIA: Să continue demonstrația tovarășul maistru Rapcea Petre de la sectorul 3 reparații.

MAISTRUL RAPCEA: Dacă înmulțim 280 cu 15, nu obținem nimic, fiindcă noi în loc să colectăm acest ulei, îl aruncăm la canal.

Examen de contabilitate

La cooperativa Tohanul Vechi din raionul Stalin, examenul a decurs astfel:

PROCURORUL: E adevărat că, profitînd de neglijențele contabilului-șef Grădinaru, ați izbutit, prin falsuri în acte contabile și prin alte diverse mijloace, să fraudati de la această cooperativă următoarele sume? - președintele Călin Enache: 7.700 lei; vicepreședintele Rozotea Ilie: 10.000 lei; gestionara Nicoară Stela: 74.000 lei; gestionarul Laduslai Socaci: 2428 lei; gestionara Covaci Silvia: 2500 lei; referentul Carp Gheorghe: 30.000 lei; gestionarul Carp Dumitru: 2300 lei; responsabilul de stîna Puchi Gheorghe: 6000 lei; Diaconescu Ion: 8600 lei; Badiță Dumitru: 13.000 lei etc. etc.

FRAUDATORII (într-un glas): E adevărat.

PROCURORUL: E adevărat de asemenea că aceste fraude n-ar fi fost posibile dacă scriptele și gestiunile unităților acestei cooperative ar fi fost controlate cîntit de către fostul contabil-șef Virgil Costache de la Untunea raională a cooperativei?... Și că pe acest contabil incorect îl protejează tovarășul Marin Vasile, președintele acestei Untuni raionale?... dovadă că l-a strecurat iarăși, tot ca șef contabil, de data aceasta la baza de aprovizionare a cooperativei de consum?

FRAUDATORII: E adevărat.

PROCURORUL: Și e adevărat că aceste fraude pe care le-ați săvîrșit în aceste condiții se ridică la suma de 246.281 lei?

FRAUDATORII: Nu e adevărat. E o calomnie.

PROCURORUL: Cum așa?

FRAUDATORII: Ultima verificare a stabilit că am fraudat cu 66.000 lei mai puțin, adică numai 180.281 lei. Noi sîntem... hoști cinstiți, recunoaștem exact ce-am furat și nu admitem... să fim insultați pentru alte sume.

PROCURORUL: Am luat notă.

La acest examen procurorul a luat notă, iar hoștii, respectiv interogații delincvenți, n-au trecut... anul. Au luat atîția ani cît au meritat...

URZICA ÎN VALEA JIULUI

Mărturisim că în clipa când trenul ne-a lăsat în gara Petroșani, în dimineața aceea însoțită de sfinșit de mal, ne-am simțit oarecum emoționați. Ne aflam în vestita Vale a Jiului, de unde mîini harnice de mîineri trîmit spre toate colțurile țării pîinea uzinelor, pîinea industriei grele romînești. Dar țînta călătoriei noastre încă nu era atînsă. Punctul terminus era Lupeni. Ne-am interesat și am aflat că la orele zece și zece minute pornește cursa Petroșani-Lupeni. La ora zece ne aflam în tren, și la ora zece și zece, ne aflam tot în Petroșani, întrucît am observat că știrea cu plecarea curselor la ora zece și zece era... o cursă. Trenul nu s-a urnit din gară decît la orele zece treizeci, pesemne din cauză că el nu se orientează

după mersul trenurilor, ci după mersul curselor, și probabil că între aceste două mersuri o fi o diferență de douăzeci de minute. De aceea credem că ar trebui găsită o soluție, ori să se modifice mersul trenurilor după cursă, ori să plece cursa după mersul trenurilor. Pînă una-alta noi am plecat după... douăzeci de minute și la ora la care a vrut mecanicul am sosit la...

Lupeni

Nici n-ai bănut, mergînd pe străzile Lupenilor, că dedesubt, la adîncimi de sute de metri, se desfășoară o muncă atît de intensă, în galeriile și abatajele care se întînd departe sub dealurile verzi. Nici n-ai bănut că între mîile de mîineri care cu pik-hamerile lor smulg pămîntului bogățiile ascunse, există și mîinerii Aldea Ion și Vîntă Gheorghe, care smulg... cite un puț de somn în plîn șut, la sectorul 1 B, unde lucrează. Pesemne, tovarășii Aldea și Vîntă visează că o zîna care locuiește în fundul pămîntului, vine și le spune:

- Ce vă trebuie, dragilor?
- Cărbune, tovarășico... Niște tone!
- Apăi, dormiți liniștiți că vi-l trîmit eu acasă...
- Nu, soro, pune-l în vagonete... Dar vezi, dacă tot ești zîna, depășește o țîră norma, că nu strică!...

Dar cînd se trezesc din somn, tovarășii Aldea și Vîntă observă că zîna le-a tras chiulul. Și zice Aldea:

- Halal zîna! Se ocupă de farse, în loc să ia exemplu de la zînele bune din povești.

Se zice că zîna ia exemplu de la ei.

În tot cazul nu s-ar putea spune că în materiile de normă cei doi sint... feți-frumoși. Numai la socoteala cîștigului cînd îl vezi pe Aldea posomorit, îți vine să-i spui: Făt Frumos... din lacrimă. Dar cînd mergi mai departe tot în sectorul 1 B, zîna dispăre și apare

Vraja

Vraja se mai numește și Gheorghe. Zîna lui este pik-hamerul, și plînge pămîntul sub el. În

Vraja Gheorghe

aprilie a smuls adînculul cu 118% peste plan. În prima decadă a lui mai, și-a întrebat ortacii:

- Fraților, vreți ca în aprilie, sau mai mult?

Și au răspuns ortacii:

- Mai!

Și a dat Vraja mai mult cu 175% peste plan. La sfinșitul lui, cînd și-a încasat Vraja cîștigul la casterte, l-a numărat casterul banii. Și a spus Vraja:

- Mai!...

- Aprilie, a spus casterul.

- Mai... dă-mi! a spus Vraja, că-mi vine.

Și l-au venit pe aprilie 4228 lei. Ca la Pronosport. Numai că la Vraja e sigur și nu depinde de gol. Depinde de plîn.

Ne-am interesat apoi dacă în mîna este apă de băut. Și am aflat că este apă, iar la Sectorul 4 B de tîneret se găsește și...

Strop

- Strop cu sfinșit? am întrebat noi.

- Nu. Strop cu... Constantin. Așa-l cheamă pe șeful de brigadă de la sectorul 4 B. Dumnealui, Strop, ca să pară că e un băfat dulce, a lansat într-o zi o chemare la întrecere către toate brigăzile de tîneret din regiunea Hunedoara. Și după ce a lansat Strop chemarea... Radu l-a chemat. S-a eschivat de la sarcinile ce-i reveneau și au văzut oamenii că Strop l-a dus cu zăhărelul. Așa că astăzi în-

La unele sfaturi populare cererile în legătură cu eliberarea certificatelor de naștere tip R. P. R. nu se rezolvă cu ații.

Desen de I. Doru (din Expoziția anuală de gratică)

C I O C L U L

URZICA ÎN VALEA JIULUI

Strop Constantin

trecearea continuă, dar fără Strop. De aceea spun minerii: „Cînd auzim de Strop, ne vine cu sifon!”

Și pentru că tovarășul Strop, le-a făcut figura, i-am făcut și noi caricatura. Și cu toate că aici în pagină el se află peste...

Sectorul 8 transport

să nu credeți că el este șeful acestui sector, ci inginerul Negri, care, necontrolînd satisfacător munca de aprovizionare cu vagonete goale, a făcut ca la începutul lunii mai Sectorurile 3 și 4 B să rămîna în urmă cu planul de producție. Priviți aici în pagină și capul lui Negri, pe al cărui posesor îl rugăm să-l pună mai serios la bătaie ca să nu se mai spună despre Sectorul lui că e 8 și cu a brînzii nouă. Fapt pentru care am scris cele de mai sus, alb pe... Negri.

ing. Negri

Dar vă dați seama că fiind la mîna, nu se putea să nu stăm de vorbă și cu

Directorul

pe nume Cristea. Tovarășul Cristea este un bărbat solid scund și îndesat, lat în spate și cu părul alb. Cînd i-am zărit ne-am încheiat nasturii la haină, ne-am luat o ținută plină de respect și ne-am apropiat:

— Sîntem de la revista „Urzica” și...

— Ne-am timp de așa ceva!... După cum vedeți a fost un interviu foarte operativ; un, doi, șut! (că așa-i zice la mîna; șut. Numai că noi nici ne-am apucat să intrăm în șut, că am și ieșit). Am fi dorit să-l înțrebăm pe tovarășul director căm cînd are timp cînci minute pentru noi, dar dumnealui dîs-păruse dîn orizontul nostru. Ne-a zărit mai tîrziu, dar parcă eram negru de fum; ne-a zărit și a doua zi, dar parcă eram

vînt. Și atunci ne-am gîndit că dacă n-a avut timp o clipă să ne vorbească, poate va avea timp să ne citească. Să mai citească, spre exemplu, și să afle că la Lupeni ședințele se țin zilnic, și de aceea un mare număr de ingineri și tehnicieni sînt împledicați în munca lor profesională. Propunem să se ia măsuri pentru reducerea numărului de ședințe. Și dacă aceste măsuri se vor lua, fără ca să fie nevoile de... o ședință, o să trimitem o felicitare. Telegrama va suna probabil așa: „Colectivul „Urzica”, adunat în ședință...” adică nu. O să dăm un telefon. Și la telefon, sîntem siguri că n-o să ne răspundă tovarășul

Roca Ilie

lăcătuș mecanic la sectorul 4 B de tîneret, care se ține de poante. Adică vine la slujbă, poantează, apoi pleacă și poantează prin oraș. La început am crezut că „Ilie face sport”, dar, pe cît se pare, după cum muncește, de prea mult timp tovarășul Roca e un fel de „Ilie în luna de miere”. Ii amintim însă tovarășului Roca că dacă ar fi toate albinele ca el, n-ar mai fi miere. De aceea am vrea să-l vedem pe „Ilie în mîna”. Nu e film, dar ar fi bun. Și dacă nu a văzut filmul „Brigada lui Ionuț”, să se ducă să vadă:

„Brigada lui Muszta Alexandru”

de la Sectorul 2 care a realizat în martie o depășire de 137%, iar tovarășul Muszta Alexandru a încasat lei 4574, fiind însă luat la sprint de Dobal Ivan, de la Sectorul 4 B, care a cîștigat în aprilie 5020 lei. După cum se vede, castelul de la mina Lupeni, are mult de lucru. Pe ogoare — vorba cîntecului — puț un bob și ies o mie; în mîna, dacă puț pik-hamerul ies 5000! Numai tovarășul Beta Gheorghe de la abatajul frontal 4 Vest, Sectorul 3, nu se știe unde a pus pik-hamerul, căci nu se mai găsește. A intrat cu el în mîna și vorba asta... parcă a intrat în pămînt. Tovarășul Beta a ieșit, dar pik-hamerul, nu. Sugerăm tovarășului Beta să intre în mîna, să-și lase acolo neglijența, și să lase cu pik-hamerul. Și acum s-o luăm ușor, despre mai-strul forjor

Muszta Alexandru

Cojocaru Nicolae

care-o face cam de oale, că lipsește de la mîna și să vezi dîn ce pricină. El de-acasă pleacă bine, că-i la mîna el susține, însă Nicolae șmecher, e la circuma lui Hăger, și acolo nu de formă, trage omul peste normă, dar nu trage la cărbune, că la Hăger e de prune, da-ntr-o lună-nțet, încet, tot înghite-un vagonet, de-aia zic bre Nicolae, că prea o făcuși de oale, și-i păcat de dumneata, stai în mîna, nu mai bea, eu am zis-o, hop și-așa!

După cîntecul lui Cojocaru Nicolae, trebuie să spunem ceva în proză despre tovarășa Dumitraș Valeria, și anume, vrem să spunem:

Dumitraș Valeria

„Bravo ei!”

pentru că lucrînd la rebobinarea motoarelor electrice la Sectorul mecanic, a obținut pe trimestrul I o depășire de 50%. Se simte la rebobinare o mîna de... gospodină.

În schimb nu se simte o asemenea mîna la secția de

Lămpărie

unde lămpile electrice și cu benzină nu sînt toate bine puse la punct. De aceea uneori minerii, după ce intră în subteran, se trezesc după trei, patru ore că rămîn în întuneric... și „lampa singură s-a stins.” Cîntecul acesta nu este pe placul minerilor care preferă „S-a făcut lumină-n sat (și, adaptat, în mîna)”.

Deci aprindeți lampa la lămpărie și reparați bine lămpile. Noi am pus fitilul. Aceasta a fost în atenția lămpăriei. Și acum, în atenția:

Sfatului popular Lupeni

punem: stropitul străzilor, întrucît ploaia îndeplinește această sarcină în mod anarhic.

De asemenea, amintim tovarășului Nistea Eugen, șeful coloniei de locuințe, că în fața Blocului numărul 1 de pe strada I. V. Stalin, s-au făcut o serie de gropi pentru curățirea și repararea canalelor. În momentul de față, gropile sînt ca la început, canalele la fel, plus că acestea se pot astupa mai rău cu diverse persoane care riscă să dea în gropi, mai ales cînd plouă, și nimeni nu are interes să astupe un canal, cu propria lui persoană. Se strică și canalul, și persoana. Propunem tovarășului Nistea, care răspunde

Nistea Eugen

de această situație, să ia măsuri. Pentru că cine sapă groapa altuia, trebuie s-o astupe.

Și acum un aspect de la filmul mexican:

„Rio Escondido”

care rulează la cinematograful dîn Petrița. Sîntem în sală. Filmul a început. Personaj principal, primarul care este o bestie. Actorul mexican îl interpretează minunat. Iată și scena palpitantă cînd primarul încearcă, cu sălbăticie, să imblinzească un cal. Sîntem emoționați. Calul se ridică în două picioare. Primarul îl bate. Îl chinuie. Scoate revolverul. Deodată, se aruncă în șa, și spune:

— Atențiune! Mîine matineu! Rămînem uluși. Un primar mexican, care vorbește românește și, pe deasupra, în scena cea mai palpitantă îl arde de matineu!

Mat tîrziu, cînd este împușcat și își dă sufletul, ultimele lui cuvinte sînt:

— Atențiune! Mîine după-masă matineu!

Ne dumirim că acesta este un sol de reclamă la cinematograful dîn Petrița. În timp ce filmul rulează, se oprește sonorul mexican, și intervine sonorul dîn Petrița care anunță programul cinematografului.

În fața acestui film sonor, am rămas muți.

Am plecat dîn Valea Jiului, spre dimineață. Sirena anunța schimbarea echipelor în șut. Ne gîndeam cu dragoste și respect adînc, la miile de minerii care scurmă în măruntalele pămîntului, neobosiți, netezînd cu pik-hamerele lor calea spre lumină.

IN LUMINA FAPTELOR

Distracții... cazone

Precum se știe, trupele engleze care ocupă insula Cipru au o foarte arzătoare activitate. Dau foc satelor și ard cu bastoanele de cauciuc pe ciprioții care manifestează aproape zilnic cerind ca insula să fie alipită la patria lor, care este Grecia și nu Anglia. Iar pe patrioții care scapă neîmpușcați de la manifestație, îi mai bat o dată la închisoare, cu biciul, când nu-i spinzură.

Cu totul alta este situația trupelor franceze din Germania Occidentală. Neavând motiv să împuște, să spinzure sau să bată, se plictisesc cumplit. De aceea, unii oțetari mai grijulii le-au găsit o distracție. Ca să-și treacă vremea plăcut, îi invită să frece dușumeaua canțelariei... cu o perle de dinți, sau să măsoare dormitorul... cu un chibrit.

Soldatii, ingrații, s-au plins unor deputați. Și ministrul francez al apărării a fost interpellat în Adunarea Națională, iar interpelarea publicată în *Buletinul Oficial*, la rubrica „Dezbaterile parlamentare”, așa că nici o îndoielă asupra autenticității faptului nu este posibilă.

Soldatilor francezi din Germania Occidentală li se oferă cu plăcere mutarea în Algeria, unde ar fi liberi să se distreze și ei împușcând, bătând și arzând. Față însă de reacțiunea promptă a poporului algerian preferă perla de dinți.

Stele căzătoare

Îl cheamă Eastland O. James. Dar i s-ar putea spune, de pildă, McCarthy sau Knowland. Senator ca el, „vinător de vrăjitoare” ca el, amator de război la orice temperatură, ca el, James O. Eastland rătăcește, ca el, prin întortocheatele lobby-uri ale Senatului, și cu el pune, așa cum o pune, țara la cale. Cu egală rîvnă el apără interesele marilor moșieri din Sud și supraprofiturile marilor bancheri din Nord, cu egală dușmănie și înverșunare prigonește pe negri, pe „roșii”, pe sindicaliști, libertatea, dreptatea. Isprăvile lui nu puteau rămâne nerăspătite. Ultimele alegeri pentru senat dînd o majoritate democrată, pe locul de președinte al Comitetului Siguranței Interne e înscăunat un democrat: Eastland. James O. Eastland. *James O. Eastland.*

Antiroșu și antinegru, noul președinte, democrat, împrumută ritualul și metodele fixate de vechiul republican, McCarthy, cu care seamănă leit, ca două picături de whisky.

Și nu stă degeaba.

În acea liberă Americă în care presa este, zice-se, o forță urlașă, independentă, etc. etc., în care slujitorii ei au dreptul, cîcă, să-și spună deschis și fără înconjur părerea, președintele Eastland O. James citează 40 de gazetari, bănuți de comunism, la bara comitei, și-i pune să jure, pe constituția pe care o calcă tot el, cum că neam de neamul lor n-a fost comunist și nu s-a gîndit nicicînd să răstoarne guvernul „prin forță și violență”. Iar dacă neam de neamul lor n-a fost comunist și n-a nutrit asemenea intenții, le cere „să arate cu degetul” - adică să denunțe - pe acela dintre colegii lor de breaslă, care au fost, sînt sau vor fi comunisti.

Își petrece astfel zilele senatorul-președinte James O. Eastland cu cercetarea activității antiamericane, cu nesfîrșite pâlăvrăgeli papagalicești anticomuniste, cu ațîțări la ură, la vrajbă, la război, dar mai ales cu prigonirea negrilor. Și isterica lui ură rasistă îi inspiră ideea care-i va trece la nemurire, ideea genială de a declara război... Curții Supreme. Scos din sîrite de opinia a doi dintre cei nouă membri ai înaltei instanțe, cum că ar fi poate momentul să se aplice în statele din Sud unele sentințe privitoare la dreptul copiilor negri de a învăța carte laolaltă cu copiii albi pe aceleași bănci, ale aceluiași școli, senatorul Eastland proclamă incompetența Curții, urzește comploturi împotriva autorității federale, împotriva Republicii, împotriva constituției, pe care se pregetește el s-o suprimă „prin forță și violență”.

Legiutorul declară în gura mare că nu se supune legii. Și răzvrătește împotriva ei nu numai statul de la care l se trage puterea, Mississippi, și pe care îl proclamă „stat suveran”, ci și toate statele din jur.

„Ce face păzitorul ordinii, guvernul?... Se face că n-aude, n-a vede.

Ce spune presa... Pe magnații ziarelor de mare tiraj, care, îndeobște, nu se lasă atinși nici cu o floare, necum călcați pe bățatură, urgia dezlănțuită asupra redactorilor „suspecți” nu numai că nu l-a supărat, ci l-a încîntat. Așa că, la porunca lor, cele mai zgomotoase trîmbițe și tam-tamuri ale reclamei l-au săltat pe eroul răzmeriței în slavă.

Și astfel, pe întunecatului firmament al fascisto-rasistilor din S. U. A. se pot contempla cu ochii liberi scînteietoarele scîlpiri ale unei stele de primă grandoare: Stele căzătoare... *Eastland. James O. Eastland*

— Hallo, boys, iată un ziar scris de oameni cu mintea sănătoasă !..

Desen de V. Crivăț

La 18 iunie s-au retras ultimele trupe colonialiste din Egipt (Ziarele)

— Drum bun, sir! Astăzi nimeni nu mai consimte să vă ducă în spate!
— Te înșeli! Doar plec... călare!

Desen de V. Timoc

Există în Occident unii oameni ciudați, cărora li se pare mai convenabil să imagineze și să pregătească fel de fel de mijloace (sau așa-zise mijloace) de protecție împotriva bombardamentelor atomice, decît să participe direct la efortul oamenilor conștienți din lumea întreagă pentru desființarea, odată pentru totdeauna, a tuturor bombelor și armelor nucleare și a îngrozitoarelor lor primejdii.

Unii dintre ei mai cred poate în „superioritatea atomică” a occidentului, această glumă de multă vreme răsufată, și consideră probabil că replica adversarului, la un eventual atac nuclear, ar putea fi lesne neutralizată prin măsuri inteligente și ingenioase ca acelea pe care le vom prezenta mai jos.

Iată, într-adevăr, două din cele mai noi planuri de apărare anti-atomice. Unul, relatat de ziarul elvețian *Voix Ouvrière* aparține unui englez și constă în următoarele două puncte aplicabile în caz de bombardament atomic:

1) A se lua perdelele de la ferestre pentru evitarea incendiilor.

2) A cobori în pivniță. La aceste două sfaturi pătrunzătoare, s-ar putea adăuga, după cum sugerează ziarul citat, un al treilea sfat nu mai puțin ingenios.

3) A se lipi fișii de hirtie pe geamuri pentru a le împiedica să sară în bucăți și să rănească pe eventualii locatari sau trecători (care n-au intrat în pivniță!).

Al doilea plan anti-atomic e și mai complex și mai ingenios. Aparține, de altfel unui american care, pe deasupra, e și specialist în materie: dr. Stafford Warren, director al Departamentului energiei atomice.

Dr. Warren a dezvoltat presed, la Detroit, măsurile de apărare pe care le aplică el însuși, de pe acum, în vederea unui eventual atac atomic (fie chiar cu năpraznică bombă „H”). Distinsul savant recomandă fiecăruia cetățean să poarte asupra sa (dr. Warren îl poartă în portbagajul automobilului său) următorul echipament anti-atomic:

- 1) Cîteva cutii de conserve;
- 2) O cheie pentru deschis cutiile de conserve;
- 3) O mică secură;
- 4) Cîteva sticle cu apă;
- 5) Cîteva pățuri;
- 6) Un clește;
- 7) Cîteva metri de frînghie;
- 8) O bucată de pînză de 1,80 pe 2,40 metri.

Firește, în lipsa automobilului, fiecare își poate adapta providențiala povară după posibilități: la motocicletă, barcă, avion, bicicletă sau proprii spinare. Ce nu face omul ca să se aperse de bombe atomice!

E' adevărat că planul doctorului Warren are un neajuns față de planul englez: el nu asigură salvarea perdelelor și, prin urmare, lasă întregi riscu-

rile incendiilor. Dar față de planul englez, planul doctorului Warren are un avantaj imens întrucît, mai întîi, nu implică obligația de a avea pivniță, iar, în al doilea rînd, pentru că inventarul anti-atomic a cărui cantitate poate fi stabilită în vole, după puterile financiare, după mijlocul de transport și după... apetit - poate fi utilizat de minune în excursiile săptămînale, completat, după poftă, cu verdețuri de sezon, ouă fierte, pui fripti, etc., în locul sticlelor cu apă putîndu-se prefera unele cu vin, whisky,

De cîtva timp, miniștrii Uniunii Sud-Africane nu mai zîmbesc. În locul surusului și jovialității oficiale, în locul permanentei bune-dispoziții, au apărut semnele neliniștii și nervozității. Care să fie pricina? S-a observat că excelențele Uniunii Sud-Africane nu mai călătoresc cu plăcere și că evită, pe cît posibil, deplasările, fie ele chiar în interes de serviciu. Și s-a tras concluzia că din călătorii și deplasări li se trage nervozitatea și indispoziția. Dar cum?

Domnul Strydom sosește, într-adevăr. Dar, în locul mulțimii entuziaste, a uralelor și aplauzelor, domnul ministru este întîmpinat de o masă de femei în negru, cu capetele plecate, într-o adîncă, teribilă, tăcere. Domnul Strydom e stingherit, neplăcut impresionat. Își strivește repede zîmbetul său ministerial și se strecoară binîșor, însoțit de cei cîțiva oficiali care l-au întîmpinat, îndispuși și taciturni și ei.

Asta a fost prima oară. A doua oară, „mătușa Henriette” a fost și mai stingherit și mai neplăcut surprins. A treia oară iritat. A patra oară, furios. Apoi neliniștit. Îngrozit. Disperat. După cîteva săptămîni, așteptați mereu pe fiecare aerodrom, în fiecare gară, pe toate șoselele, în toate orașele țării, de masa sumbră, îndoliată, mută, a femeilor, în mîntea diferitelor „mătuși Henriette” din guvern s-au instalat adevărate obsesii. Zîmbetele de rigoare și zîmbetul real, efuziunea oficială și bonomia părintească a excelențelor au pierit. Protestul mut, necrațător, obsedant, al poporului împotriva regimului care a legitimat segregarea rasială, urmărește pe „mătușile” sud-africane. Domnul Strydom a devenit aproape morocănos. La fel, colegii săi. Cei mai nervoși sînt amenințați de neurastenie. Toți spumegă în căutarea unui text potrivit în legile lor represive și polițiste, prin care să interzică... purtarea veșmintelor de doliu. Dar un asemenea text e, firește, greu de găsit. Nu atît de greu de înghebat. De vreme ce s-a putut alcătui o lege împotriva culorii negre a oamenilor, de ce nu s-ar titlucui una pentru culoarea neagră a hainelor? „Mătușa Henriette” meditează...

Dar chiar dacă s-ar interzice și veșmintele negre, doliul rămîne totuși adînc întipărit în sufletele milioaneilor de oameni supuși unei represii crude, de tip medieval. Și cît timp va rămîne acest doliu, el va fi simțit în permanență, într-un fel sau într-altul, și de „mătușile” guvernului sud-african. Deocamdată, a pierit zîmbetul, plăcerea călătorilor, satisfacția aplauzelor și popularitățile spectaculoase.

Dar e, firește, prea puțin l...

Desen de Nell Cobor

ky, coca-cola, etc. (în caz de ploaie, petrecerea are loc sub bucata de pînză de 1,80 pe 2,40!).

Cît despre bombardamente, dorința și efortul milioaneilor de oameni întregi la mînte din toată lumea este ca dr. Warren și adeptii lui (și nu numai ei) să-și tot consume echipamentul anti-atomic (bineînțeles nu e vorba de clește, secură, frînghie, etc.) în astfel de weekend-uri pașnice și vesele, pînă la adînci bătrînete. Tot așa copiii și nepoții lor și nepoții copiii lor l...

Să zicem, de pildă, că unul dintre miniștri, domnul Strydom, urmează să sosească mine, la ora cutare, pe aerodromul cutare. În momentul cînd acest lucru s-a aflat, undeva, într-o casă din orașul unde urmează să sosească domnul Strydom, sună telefonul. O femeie ridică receptorul. I se anunță că „mătușa Henriette sosește la ora cutare, pe aerodromul cutare”. La rîndul ei femeia transmite vestea prietenelor și ru-

„KROKODIL” în vizită la „URZICA”

DE NEUITAT

— La ședință s-a spus că ați uitat de angajamentele luate, că ați uitat ce înseamnă tact și sensibilitate precum și ce-i politetea...
— Ei, asta n-am să le-o uit!

Desen de E. Gorohov

UN EROU CARE NU ESTE
AL TIMPURILOR NOASTRE

— Iau personal asupra mea
conducerea colectivă a
organizației noastre

Desen de K. Kotov

Săpuneala

de I. ZOLOTAREVSKI

*Un inspector de la direcțiune
Într-o bună zi veni-n control
Nu se știe sigur, dar se spune
Că-i un om tăcut și cam domol.*

*Urmărindu-și punctele notate
În carnetul lui, conștiincios,
După ce le comentă pe toate
Începu să ture mințos:
— Se observă multă inerție
Nepăsare aș putea să zic.
O tendință spre birocrație
Dragoste de muncă, nici un pic.
Just ar fi să mai luați aminte
Și să vă schimbați... et-cetera
Și-a mai spus el câteva cuvinte
Ce credea că li se potriveau.*

*Copleșit, directorul de trest,
Ce-și stimează titlul și serviciul,
Fără a schița nici un protest
A-ndurat disciplinat, suplicțul.
Dar se hotări în sinea lui
Înfruntând dojana punct cu punct
Să dea totul (altă cale nu-i)
Pe spânarea bietului adjunct.
Și-abia teșise seful că
Izbucni spontan: — Nu merge treaba!
Ca o floră pe adjunct mi-l lăd:
— Va să zică dormi și stai degeaba
Și în timp ce-mi stai la adăpost
Eu întrunt inspecții și controale
Capăt bobîrnace ca un prost
Pentru lipsurile dumitale.
Te învit să nu-mi pătezi deloc
Numele și autoritatea.
Să depui (producția nu-i joc)
Toată rîna și capacitatea.*

*Tresări adjunctul crunt jignit
Și crispindu-și fața lui blajină
Către subalterni s-a repezit!
— Vă-nglodați în lene și-n rutină
Și munciți de formă, miț de draci!
Așteptînd chenzina să vă treacă!
Ce-i aici, e creșă de sugaci?
Și pe mine m-ați tocmît dădacă?
Vă poftesc să v-apucați de muncă
Mai cu rîonă și cu mai mult spor!
Vorbele-i erau bucăți de stîncă
Ce cădeau de sus, cotropitor.*

*Chiar și secretara cam tîfnoasă
Se răstii cumplit la curier:
— Pentru ce nu pleci mai bine acasă
Să te odihnești într-un ungher.
Te poftesc să-ți faci cu rîonă treaba
Mai cu energie, mai cu spor
Ce, iei leafă ca să stai degeaba,
Te trezești la tine-n dormitor?*

*Dar a doua zi, un alt decor...
Cînd inspectorul se-afli-n papuci
Și-și ardea un neg supărător
Popostea soției sale dulci:
— Ieri am fost la... nu știu cum ti spune...
Doamne, ah, ce lapsus, în sfîrșit...
Am găsit acolo cadre bune,
Ordine și plan îndeplinit.
Totuși, știți, am eu metoda mea
Nu le-am arătat că-s mulțumit.
E mai bine. Ei oor progrese
După cît de rău le-am săpunit.*

Traducere de CLEMENTINA VOINESCU

Epitaf la mormintul unui mala-
gambist :

De piatra sumbră de aici,
Nu cer să-mi scrieți ditirambă.
Atât vă cer, prea scumpei amici,
Să mă bociti în ritm de sambă...

Epitaful unui bețiv :

Când n-oi mai fi pe acest pământ
Și mă veți duce la groapă
Nu-mi vărsați lacrimi pe mormint
Căci au 80% apă...

Epitaful unui zvonist :

Aici de când am poposit
Mă paște un mare ghinion.
Vă rog să-mi spuneți : am murit
Sau poate e un simplu zvon?...

Epitaful unui îngîmfat :

Eu am murit, orău să se știe,
(O spun căci multe vorbe umblă)
Nu de o simplă pneumonie
Ci de o pneumonie dublă!

Epitafuri

de I. AVIAN

Epitaful unui speculant :

Că am murit, e o durere,
Deși n-am fost un om integru.
Dar barem am și-o mîngiere :
Aici am ori și ce la negru.

Epitaful unuia care vinde locuri
„în plus” în fața cinematogra-
felor :

Sub piatra asta urcîtoasă
De când dintre cei doi m-am dus
Un gînd cumplit mă tot apasă :
Căci n-am nici un loc în plus...

Epitaful unui demagog :

Mă-nscriu tovarăși la cuvînt
Cîntar și în urma îngropării :
Mă bucur mult că-s în pămînt
Căci e pămîntul scump al țării!

Epitaful unui timid :

I-am spus iubitei mele-n fine :
„Ești tot ce am mai drag, mai sfînt,”
Și după aceea, de rușine,
Șimții că intru în pămînt!

Epitaful unui chiulangiu :

De cînd mă odihnesc aici
Mă simt un alt om pot să zic :
Fiindcă lipsesc de la seroici
Și nimeni nu-mi spune nimic!

Epitaful unui slugarnic :

O, șeful meu! Cît te-am iubit
O știe instituția noastră.
Mă bucuram de-aș fi venit
Și-atci... după dumneavoastră.

Epitaful unuia care nu primea
critica :

Eu critica de n-am primit
Să nu mă judeci cu asprime,
Căci tată-mi fac azi în sfîrșit
O critică în... adîncime!

Din însemnările unui colonialist

- În coloniile noastre nu există nici un fel de discriminare între albi și negri. Și albi și negri trăiesc sub același cer, calcă pe același pământ, sînt udați de aceeași ploaie și încălziți de același soare.

- Am vizitat numeroase locuințe, la intimplare. Toate sînt mari, frumoase, luminoase, elegante. Și mi s-au dat asigurări că asemenea locuințe se găsesc în întreg cartierul european. Celelalte cartiere nu le-am mai vizitat, din cauză că aveam tren peste o oră.

- Nici în închisori nu există discriminări. Am văzut acolo și albi și negri. Ba albi se află acolo de peste zece ani. Paznici.

- În regiunile de baltă, unde din pricina malariei mor zeci de indigeni, colonialiștii le-au dat o mînd de ajutor, construindu-le un cîmîtir modern, ca negrii să-și poată îngropa omenește decedații.

- Nici în privința tehnicii n-au indigenii a se plînge. Polițiștii care-i escortează sînt echipați cu cel mai modern echipament sosit din metropolă.

- Nimeni nu se amestecă în tradițiile populației băștinașe. Dimpotrivă, li s-a respectat caracterul național al colibelor rustice rămase din moși-strămoși, sau al drumurilor desfundate, acoperite de mîlul specific.

- Pentru stimularea simțămîntelor patriotice ale indigenilor li s-au construit aerodromuri militare și baze navale.

- Am văzut întreprinderi vaste, cu sute și sute de negri care lucrau în deplină „libertate”. Singurul alb era patronul.

- În ceea ce privește localurile nu există nici un fel de discriminare. Albi au vote să între și în localurile negrilor.

- Avem pretenția că majoritatea coloniilor noastre arată ca în basmul „1001 de nopți”. Totuși, vorbind despre noi, băștinași se referă la basmul „Alf-Baba și cei 40 de...”

- Nicăieri nu se vede mai bine libertatea ca în coloniile noastre. Barul „Libertatea”, hotelul „Libertatea”, casino „Libertatea”.

AL. VIANU

- Chemați repede niște frizeri, că luăm pauză zece minute...

Desen de Rik Auerbach

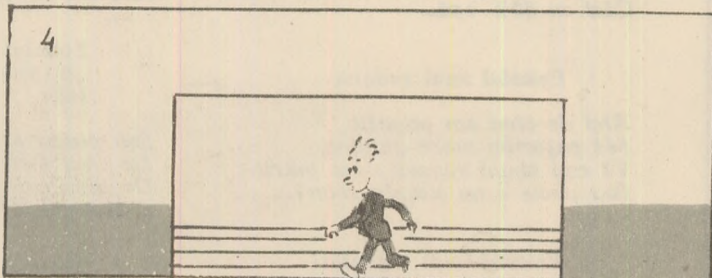
Iese directorul general...

...directorii...

...directorii adjuncți

și... personalul

Vederi din Constanța

„Urzica” a trimis reporterii fotografi în diverse localități din țară spre a fotografia cele mai pitorești priveliști care merită a fi popularizate.

Reporterii trimiși la Constanța s-au și înapoiat, aducând o bogată colecție de fotografii, însoțite de explicațiile respective.

Fotografiile fiind însă prea mari și neputând fi publicate din lipsă de spațiu, publicăm numai... explicațiile.

Vedere spre port

Dacă de pe străzile laterale ale orașului, situate mai sus de nivelul mării, privim în vale spre port, o feerică priveliște se arată ochilor noștri: în tot portul vedem numai drumuri nepus de striccate, pe care circulația oamenilor și a mașinilor se face admirabil de anevoios. Această situație nu datează de mult; doar din 1954. În anul acela, întreprinderea de construcții hidrotehnice a început să efectueze în port niște reparații, dar în loc să lucreze pe porțiuni limitate și odată cu terminarea porțiunii să repare și drumul striccat, a hotărât să facă totul deodată și a procedat ceva mai... hidrotehnic, înțil a desfundat toate drumurile din port, apoi... n-a mai terminat nici până azi lucrările începute.

Lungimea acestor drumuri striccate e de câteva mii. Mii are o lungime de circa doi kilometri și se numește „mii” fiindcă oricărui persoane care vede în ce hal sînt aceste drumuri i se face... mii.

Stive nemilostive

La accentuarea acestei pitorești priveliști a portului Constanța contribuie cu toată bunăvoința și întreprinderea „Exportlemn” care, depozitîndu-și stivele de lemne numai prin locuri nepermise, blochează în port și puținele strădele pe care s-ar mai putea circula.

Dacă acest „Exportlemn” va continua să procedeze așa, va ajunge să transforme Constanța, din port în... export.

Instantaneu

La o dană se descarcă de pe vaporul „Ardealul” niște griu, care e imediat încărcat pe alt vapor, acostat în apropiere, la altă dană. Această descărcare-încărcare e săvîrșită însă foarte original, nu ca

de obicei, prin mijloace mecanice. Datorită fanteziei unor responsabili cu organizarea muncii în port, e săvîrșită în mod manual, cu targa. (Consecințe: pierdere de timp, de griu, de energie, și întârzierea plecării vaporului care se încarcă).

Pentru consolidarea în funcții a acestor responsabili cu organizarea muncii în port, fotografii „Urzicii” sugerează următorul procedeu de descărcare-încărcare: un responsabil să tragă griul de pe vapor pe targă, iar alt responsabil să tragă... targa pe uscat.

Vedere pe strada Oborului

Pe această stradă se văd câteva importante unități industriale și comerciale, dar de la distanță. Pînă la ele nu se poate ajunge, deoarece strada este, de doi ani, total ruinată.

Deputații pe care această stradă îi are în sfatul popular orașenesc sînt bineînțeles de părere că această stradă ar trebui în sfîrșit reparată. Dar între acești deputați și unii funcționari de la sfatul popular este, în această privință, o deosebire de... vederi.

Fotografii „Urzicii” luînd această vedere, propune cu funcționarilor de la sfat, care se opun reparării acestei străzi, să îi se spună: la revedere.

Halva „Unirea”

O deosebită priveliște oferă fabrica de halva „Unirea” în zilele cînd îi sosește materiile prime: sămînța de floarea-soarelui (în saci) de la „Centrul regional de recepționare” și glucoză (în butoaie) de la întreprinderile „Săteanca” și „Orezul” din Brăila.

Sămînța îi sosește amestecată cu gunoale, iar glucoza îi este expediată în butoaie defecte, care curg, rezultînd totdeauna pagube de mii de lei.

Or îi la mijloc... cauze obiective; cei ce livrează sămînța rea or îi... sol bun, iar celor care trimt glucoză în butoaie dogite le-or fi lipsind doagele necesare reparării butoaielor.

Alte vederi

La Centrul mecanic din Constanța se văd zece de motocicleti trimise la reparat de către S. M. T.-urile din regiune, dar ele nu pot fi reparate din lipsă de piese de schimb.

Opinia fotografului „Urzicii”: tovarășii de la Serviciul S. M. T.-urilor din Direcția regională agricolă, care au înzestrat S. M. T.-urile cu motocicleti, spre a le înlesni deplasările pe teren, fără a înzestra însă și centrele mecanice cu piesele de schimb necesare reparării acestor motocicleti, sînt buni de... fotografiat.

DRAGA URZICO

URZICO DRAGĂ,

În ziua de 25 mai, pe la orele 15,30 am intrat în farmacia nr. 36 de la începutul Bd. Gh. Coșbuc, ca să solicit execuția a două rețete.

S-a calculat prima, și s-a constatat că face 3,60 lei. Mă pregăteam să plătesc la casă această sumă, dar tovarășa farmacistă de serviciu mi-a atras atenția să adaug 1,75 lei, costul ambalajului...

A doua rețetă a fost prețuită la 1,35 lei; la care, de asemenea, s-a adăugat 1,75 pentru ambalaj!

Prin urmare cu aproape 50% în primul caz și cu mai mult de 100% în al doilea caz, se scumpeau alifantele mele din cauză că în loc de ambalaj simplu obișnuit (din carton sau coajă de tei) eram silit să le primesc în cite un prea frumos vas de bachelită, destul de ispititor, de altfel.

De mai bine de trei luni, farmacia nu avea alt fel de ambalaj, așa încît, vorba ceea, mai mult te costă așa decît fața!

Nu numai că farmacia privește toate acestea cu nepăsare, dar tovarășa care m-a servit m-a scuturat bine de tot, spunându-mi, între altele: „Dacă aveți pretenția să vă dăm și ambalaj, plătiți!”

Nu s-ar putea găsi vreun leac potrivit împotriva unor asemenea procedee? Iar dacă farmacia nu poartă vina principală, n-ar putea folosi alt „ambalaj” pentru justificarea unor asemenea fapte, adică să vorbească altfel cu clienții?

N-am „pretenția” să mi se adreseze chiar cu vorbe gîn-gașe, de...bachelită, dar măcar pe măsura ambalajului obișnuit.

M. Mircu
St. Ion Nou 26

DRAGĂ URZICO,

„A fi sau a nu fi”... instructor al echipei de dansuri a fabricii „Textila Grivița”?

Iată întrebarea ce ne-o punem cînd vrem să vorbim despre activitatea instructorului respectiv Balcoș Ștefan.

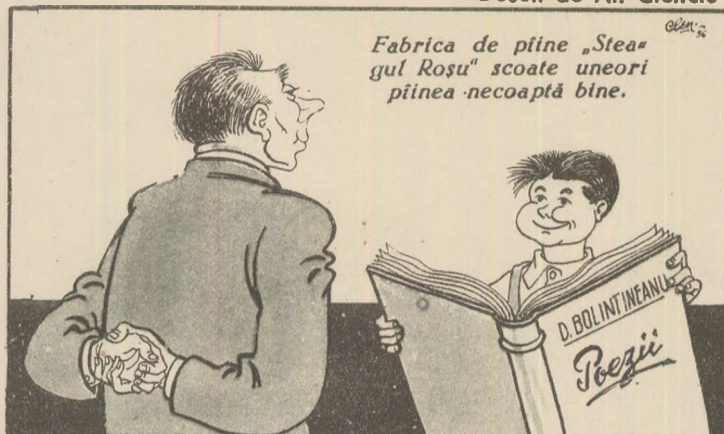
De cînd îl știm instructor al echipei noastre nu cunoaștem zile în care repetițiile să se fi desfășurat în mod organizat.

Cînd se întîmplă ca tov. instructor să vină la repetiții, constatăm că între noi și el există o trăsătură comună care ne deosebește însă foarte mult. Și noi și el vrem să învățăm. Noi trebuie să învățăm de la el, iar el vrea să învețe de la noi, deoarece nu vine dinainte pregătît. Din această cauză am încercat mai multe dansuri și n-am învățat nici unul.

La gîndul că o dată echipa noastră a fost premiată, n-am străduit ca și la viitorul concurs al echipelor artistice de amatori să fie tot o echipă fruntașă.

Dar văzînd că tov. Balcoș nu ne sprijină n-am adresat Consiliului Sindical Regional, care ne-a alinat durerea, spunîndu-ne:

— Se poate, tovarăși! O fi cam nepăsător! Da! Ce vreți? Nepăsarea nu se poate scoate

Fabrica de piine „Steagul Roșu” scoate uneori piinea necoaptă bine.

— Tăricule pe vremea lui Bolintineanu, la piine se mai spune și soartă?
— Nu. Dar de ce?
— Păi uite ce scrie aici: „SOARTA noastră fuse... CRUDA de-astă dată”...

din om așa cum smulgi o măsea! Cu timpul! Il vom avea în vedere.

În ziua cînd a avut loc concursul a venit și tov. instructor pe scenă - tîrziu, ca de obicei - să vadă cum va ieși echipa. Dar echipa n-a ieșit nici cu premiul I, nici cu II, nici cu III, a ieșit cu coada între picioare, ca rezultat al felului defectuos în care s-au făcut repetițiile.

Deoarece tov. Balcoș nu s-a ocupat de instruirea noastră, te rugăm pe tine, Urzico, să te ocupi de el într-unul din țepii tăi. Dar știi, așa virtos, ca să joace...

Membru al echipei de dansuri a fabricii „Textila Grivița”
p. conf. Grigorescu I.

URZICUȚO,

Mergi la bal? Nu? Păcat! Am trei bilete și eu, singur, nu pot dansa pentru toți banii deodată. Nu știu să dansez nici măcar de un bilet, dar asta e o altă istorie, de care președintele comitetelor noastre de secție nu vor să audă. El spun așa: „Ai muncit bine? Iei primă? Musai să joci de bucurie! Ia trei bilete și nu ne mai ține din muncă, deoarece avem și alți dansatori de încasat!” După ce-au încasat părălulele, puțin le pasă dacă mai ai chef de bal. Bine că principiul a rămas principiu, iar plicul cu prima respectivă... ceva mai ușor cu cîtiva lei. De la o vreme, însă, președintele și-au îmbunătățit munca și au perfecționat metoda. Nu te mai întrebă. Îți scot banii din plic și-ți pun în loc bilete! Unu, două, trei, după cit de bine ai muncit! Noi, salariații uzinelor „Semănătoarea”, găsim că această metodă ar trebui să fie la rîndul ei premiată. Premiată cu o salată strașnică de urzici, căci vorba ceea! Dacă e bal, bal să fie... și pentru președinte!

Toacă Anton
București
Str. Ileana Cosînzeana 16

URZICO,

În primăvara anului 1955, T. R. C. L. - Ploești (Grupul de Șantier nr. 4) a început construirea unui pod peste Cricov, la Moreni. De atunci, lucrările se tîrăgănează într-una, căci aprovizionarea șantierului cu material lemnos este deosebit de defectuoasă. Lucrurile s-ar putea remedia, dacă T. R. C. L.

- Ploești ar deveni mai operativ în aprovizionarea șantierului. Doar nu e vorba de scară la cer, ci de un pod peste o apă. Și nu o apă stătătoare, ca să justifice căderea lucrărilor... În baltă, ci o apă curgătoare, de la al cărei debit continuu n-ar fi rău să ia exemplu și cel de la Trust. Nu de alta, dar... ca să le acordăm credit și pe viitor. Altfel, zău, or să se țină necazurile... gîrlă!

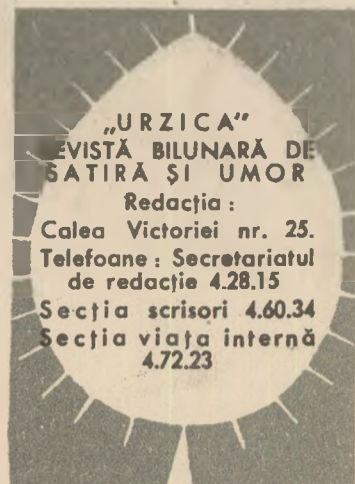
Stoica Manole
Trust. Il Moreni Of. Foraj

DRAGĂ URZICO,

Dacă ai de gînd să-ți cumperi o căciulă de la Cooperativa din comuna Reteag (satul Bața, raionul Dej) fă un solid antrenament de box, jiu-jitsu sau lupte greco-romane, căci gestionarul cooperativei a brevetat o nouă metodă de desfăcere a mărfii. Socoteala lui e următoarea: „Dacă dau oamenilor căciuli, cel puțin să mă distrez și eu!” Tovarășul Fodor Mihai așteaptă deci, ca să se umple magazinul de amatori, apoi înhață un braț de căciuli și le aruncă printre concurenți. Care iese viu și nevătămat din învîlmășeală, acela are ce purta la iarnă. Uneori, concurenții ies cu capetele sparte. Aceste capete se lasă pîgubașe de căciulă și optează pentru spital. Cum s-ar spune: unii optează și alții... oștează. Oștează după sancționarea gestionarului... cu musca pe căciulă și cu metode nepermise în comerțul socialist. Ce spui, Urzico? Vom mai ofta mult?

I. Almășan și Simion Adam
Dej

Str. Mirccea cel Bătrîn 12

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:

Calea Victoriei nr. 25.

Telefoane: Secretariatul
de redacție 4.28.15

Secția scrisori 4.60.34

Secția viața internă
4.72.23

Deși I. L. L.-ul din raionul 1 Mai a pus de un an rezoluția „urgentă” pe cererea locatarilor imobilului din str. Alecu Russo nr. 16, planșeul imobilului este lăsat nereparat și amenință cu prăbușirea.

FUNCȚIONARUL I. L. L. PE TEREN

— Ține-l bine, că n-ai mult de așteptat! Pe cererea noastră ați pus rezoluția „reparații urgente”

Desen de Fred Ghenădescu

CIORILE: — Dacă el nu începe recoltarea, hai să începem noi!...